

BOŽÍ HOJNOST A ZAOPATŘENÍ

MARTIN K.

(Praha, říjen 2002)

Jednou báječnou věcí, kterou od Boha můžete dostat, jsou děti. Když kážete dětem, někdy zjistíte, že byste stejnou věc měli kázat i sami sobě. Dám vám jeden takový příklad: Minulý týden měla jedna sestra narozeniny. Sezvali jsme pár lidí a připravili i nějaké jídlo. Člověk tam tak chodil kolem stolu, viděl olivy... Tak jsem si prostě jednu vzal. A jak ji tak pomalu žvýkám, přijde moje malá dcera Kristýnka a vezme si taky. Najednou na ni někdo volá: „Kristýnko, nech to být, počkáme na ostatní.“ „Copak to se dělá?“ V tu chvíli jsem jenom polknul. Ten člověk nevěděl, že mám taky jednu olivu v puse. Tak je to tedy s našimi dětmi. Když slyšíte slovo, které se mluví k dětem, porozumíte, že i vám tím Bůh dává další příležitost k pokání.

Bůh o nás totiž smýšlí velmi dobře, a proto nás někdy i napomíná. Víte, proč to dělá? Protože nás má rád a protože nás chce napravit. To je rozdíl mezi „křesťanským“ a „nekřesťanským“ trestáním dětí. „Nekřesťanský“ trestáte proto, že jste naštvaní a uvažujete směrem do minulosti. Je to vlastně taková „pomsta“: „To máš za to!“ Ale když trestáte děti „křesťanský“, tak říkáte: „To máš, abys ...“ Např. „abys na to nezapomněl“, „aby sis to dobře pamatoval“, „abys nad tím zvítězil“. Bůh nemá potřebu se zabývat minulostí, nemá potřebu se zabývat tím, co bylo. Vždycky, když vám Bůh říká, že něco děláte špatně, znamená to pro vás naději k pokání. Když vám to ale přestane říkat, tak už je pozdě. Jakmile vás Bůh přestane napomínat, pak víte, že jste v průšvih.

Pojďme se podívat do prvního verše 55. kapitoly Izaiáše: „*Ej, všickni žízniví, pod'te k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Pod'te, kupujte a jezte, pod'te, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko.*“ Je tu napsáno: všichni žízniví. To je velmi konkrétní podmínka. Člověk musí mít žízeň. Musí mít v sobě tu potřebu, to volání. Je to jen první verš, ale my se v Bohu nemůžeme dostat dál, pokud nemáme žízeň. Nemá vůbec cenu číst

dál ani dělat cokoli jiného, pokud v sobě nemáme žízeň, pokud v sobě nemáme hlad. O tomto principu jsme mluvili už mnohokrát.

Řekněte mi, co je příčinou toho, že nemáme žízeň? Je to jednoduché – jsme napití. A příčinou toho, že nemáme hlad? Jsme najedení. Opravdu je to takhle jednoduché. Když nemáte hlad, nemůžete být nasyceni. Víte to? Když tedy zjistíte, že nemáte žízeň a hlad po spravedlnosti, pak je potřeba hledat, čím se sytíte. Je potřeba hledat, čím sytíte svoji duši. Mít hlad je totiž moc dobře, protože když máte hlad, hladovíte po spravedlnosti. A naopak, když jste sytí, tak po spravedlnosti nehladovíte. Amen.

Lidé jsou schopni hledat Hospodina, když je jim úzko. Ale je tak těžké Ho hledat, když máme plná břicha, když jsme nasycení a je nám dobře! Abychom tedy mohli jít dál, je třeba se modlit a vyhledat u Boha svoji žízeň, svůj hlad. **Je třeba přicházet k Bohu a nesytit se věcmi, které nám nabízí tento svět. Jedině tak totiž dostaneme hlad a žízeň po spravedlnosti.**

Druhý verš 55. kapitoly Izaiáše potvrzuje to, co říkám: „*Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše.*“ Víte, já nerozumím tomu, proč lidé žijí ve světě. Dokonce nerozumím ani tomu, proč jsou někteří křesťané jednou nohou u Boha a druhou ve světě. Nerozumím tomu hlavně proto, že vím, jak je dobré být v Hospodinu. Víím, že to znamená, že se „v tuku kochá naše duše“. O čem mluvíme, když mluvíme o naší duši? Mluvíme o mysli, emocích, vůli a touhách. Bůh nás nepovolal k tomu, abychom měli prázdnou, nenaplněnou mysl, ani k tomu, abychom měli nenaplněné touhy, aby naše emoce a vůle byly prázdné. Bůh nás povolal k tomu, aby se naše duše kochala v tuku. Co je to „tuk“? Tuk představuje určitý přebytek. Víte, že Bůh je Bohem přebytku, nebo řekněme nadbytku?

Jednou jsem chystal jakousi hostinu a počítal jsem, kolik by asi tak mělo být jídla a pití. Měl jsem v hlavě, že je třeba mít tak akorát, aby to bylo správně. Ale Bůh mi řekl: „Ne. Něco musí zbýt, protože pokud nic nezbyde, pak to není hojnost.“ Říkal jsem si: „To je divné. To zní moc americky.“ Jenže mně to neřekl žádný Američan, mně to řekl Bůh. Řekl mi: „Nachystej toho tolik, aby ještě zbylo.“ Šel jsem tedy do Bible a hledal jsem. A opravdu! Všude, kde Bůh dává, vždycky dává tolik, aby zbylo. Celé dlouhé roky jsem pak o tomhle principu musel přemýšlet.

Bůh dokonce i ve svém jménu říká, že je Bohem nadbytku – El Šaddai. Víte, proč to tak je? Kdyby totiž Bůh dával jen tak akorát, tak bychom si řekli: „Je toho jen tak tak, Bohu už nevyšlo.“ Ale když zbude, pak víte, že byste mohli dostat ještě víc, že tam ještě je. Ale vy už nemůžete. Nevyčerpal se Boží zdroj, vyčerpala se vaše schopnost to pojmout. Věřím, že nám Bůh ukazuje, že je schopen dát víc, než jsme my schopni pojmout. Je schopen dát míru natřesenou, míru oplývající... Vyhledejte si v Písmu tato slova a uvidíte sami, že to, o čem tu dnes mluvíme, je pravda.

Vzpomínáte si? Ježíš vzal do rukou jídlo, rozmnožil ho a ještě jim zbylo dvanáct košů. K čemu to všechno? Bůh je připraven sytit vaši duši tukem. A tuk se ukládá z nadbytku. Bůh nás chce sytit v nadbytku. Ne nám dát něco málo, ale dát nám nadbytek. To je Jeho princip. A to je i naše povolání; Bůh chce, abychom takhle sloužili. Máme tak dlouho přijímat, až zjistíme, že je toho tolik, že už nejsme schopni víc pojmout. A tak začneme honem rychle rozdávat, abychom mohli znovu přijímat. To je způsob služby, ke které nás Bůh povolává. To je požehnání. Určitě to znáte – někdy se stane, že víte, že máte něco dát, a nejde to. To je utrpení. Chcete dávat, ale nic nemáte. Rozumíte mi? Bůh nás však povolává k tomu, aby nám z břicha plynuly vody života, protože už se do nás nevejdou. Duch svatý pak má tendenci tlačit se z nás ven. Amen.

Nedávno jsme se hodně nasmáli tomu, co se mi stalo v práci. Měli jsme nějaké jednání a někdo pronesl něco, s čím jsem natolik souhlasil, že jsem se neudržel a vykřikl jsem: „Amen!“ Naštěstí to nějak přešli. Bylo to ve mně tak silně, že jsem to v sobě prostě neudržel. Nic jiného mi nezbylo, dralo se mi to z úst. Samozřejmě, že jsou věci, které v sobě musíme zadržovat. Musíme v tom být moudří. Ale není to tak, že bychom v sobě museli Boha hledat. Když jdu v práci na jednání, mám pokaždé tendenci na začátku říct: „Tak, kdo se pomodlí?“ Víte, přijde mi to normální. Přece nebudeme jednat, aniž bychom do toho nepozvali Hospodina!

Když je člověk něčeho plný, má potřebu to ze sebe vydat, dát ostatním. Často byste se například chtěli v práci podělit o život, který ve vás je. Máte chuť přivádět lidi ke spravedlnosti, protože se spravedlností sytíte. Proto nerozumím tomu, proč lidé žijí ve světě. Jsem přesvědčen, že nevidí Hospodina. Nedovedu si představit, kde bychom se mohli mít lépe než v Kristu, v plnosti spravedlnosti, v plnosti pokoje, v plnosti přijetí. Vy víte, že máte

své přijetí v Hospodinu, že vás tolik miluje, že za vás položil svůj vlastní život. Kde jinde mi tedy může být tak dobře jako s Bohem, jako s bratry?

Vždycky tolik pookřeji, když vím, že mám s někým „čisto“. Že ten člověk zcela upřímně, kdyby mohl, za mě položí svůj vlastní život. To ve světě nikdo neudělá. Víím, že to ten bratr nedělá proto, aby uspokojil svoje náboženské ego. Neříká si: „Tak, teď jsem mu tohle půjčil a na týden mám zase pokoj.“ Dobré skutky dělají skauti, ale Boží lid uvažuje jinak. Vidím, že pro mě můj bratr dělá něco proto, aby mi mohl požehnat. Ať už se mu to někdy vrátí, nebo ne.

Bůh vás povolal k hojnosti. Nepovolal vás k trápení nebo k soužení. Nepovolal vás k tomu, abyste přišli o svoje touhy. Když Hospodinu odevzdáte svoji mysl, svoje touhy, svoji vůli, svoje city, Bůh je vytríbí, rozdělí. Nechá vás odložit věci tohoto světa, touhy světa. A najednou zjistíte, jak jste svobodní, a dostanete chuť tu svobodu předávat jiným. Zjistíte, že milujete Hospodina a že nemilujete nic jiného. A to, že milujete Hospodina, vás sytí životem.

V jedné věci jsem si v životě velmi odpočinul. Tou věcí jsou peníze. Zjistil jsem, že o penězích přemýšlím, jako kdybych byl takový průtokový ohřívač. Peníze jsou jenom prostředkem k tomu, abyste dělali, co od vás Bůh žádá. Rozumíte? Když po vás Bůh chce, abyste udělali něco, k čemu jsou potřeba peníze, tak vám je přidá. To „něco“ třeba znamená, abyste si koupili snídani nebo ženě boty. Bůh nám dává určitou roli, abychom činili Jeho vůli. Jaká je ta Jeho vůle pro vás? Co po vás Bůh chce? To se musíte ptát každý sám za sebe. Sami musíte u Boha hledat a nalézt, jaká je Jeho role pro vás. Někdy jich může být i několik. Ale Bůh vás vždy zaopatří tak, abyste tyto role mohli naplnit.

Odkud si myslíte, že přicházejí peníze? Myslíte si, že jste je získali proto, že jste „schopní“? Nenechte se mýlit, bratři. Nechtějte po Bohu, aby vám dokázal, že to je jinak. Bůh vám může velmi rychle dokázat obojí. Bůh dal, Bůh vzal. Nenechte se mýlit. Nakládejte velmi opatrně s dary, které máte, protože jakmile se jimi začnete chlubit, Bůh vám dokáže, že to není ve vás, ale v Něm. Amen!

Bůh tedy říká: „Povolal jsem tě k určitému poslání.“ A Bůh vás také v rámci Jeho povolání zaopatřuje. Víte, že Bůh vás zaopatřuje? Pokud tedy nejste zaopatřeni, tak je někde problém. Je to jednoduchý princip. Když

někam pošlu malou Kristýnku, tak jí k tomu dám vše, co potřebuje. Když jí řeknu, aby něco odnesla do koše, tak vím, že ten koš tam skutečně je a že k němu Kristýnka trefí. Když vás Bůh někam posílá, tak máte právo Mu říct: „Bože, Ty mi k tomu dej vše, co potřebuji. Ty mě zaopatři.“

Nemluvíme tady o nějaké abstraktní roli, např.: „Bůh mě posílá do Číny kázat evangelium...“ Pojďme se bavit o nějaké roli, která je nám blíž. K čemu vás Bůh povolal? Mluvme třeba o rodičovství. Co je tedy potřeba k rodičovství? Ano, jsou to děti. Říkám to úplně vážně. Pokud vás Bůh povolal k rodičovství, je schopen vám dát děti. Amen! Bůh je schopen vás zaopatřit ve všech věcech a vy se k Němu můžete odvolávat. Co dál potřebujete k tomu, abyste byli rodiči? Potřebujete peníze, potřebujete práci. Není snad Bůh připraven vám to všechno dát? Nemělo by to však být naopak: „Bože, mně je jedno, co chceš Ty, já chci vychovávat děti.“ Na to pozor! Takhle ne! Ale: „Bože, jsem připraven. Velmi rád budu Tvým služebníkem v tom, k čemu jsi mě povolal. Třeba ve výchově dětí.“ Bůh pak řekne: „Amen. K tomu jsem tě povolal. Půjdeš a budeš plodit děti.“ V tu chvíli ti Bůh také říká: „Potřebuji tě k tomu zaopatřit. Dám ti vše, co k tomuto povolání potřebuješ.“ Takže Bůh je připraven nám dát práci. Je připraven nám skrze práci dát i peníze. A když ne skrze práci, tak odněkud odjinud. A když ne peníze, tak oblečení nebo jídlo nebo cokoli jiného. Co ještě dál potřebujeme? Moudrost, trpělivost... Amen. Copak by vám Bůh dal děti a řekl vám, že vám k nim nepřidá moudrost a trpělivost? Ne! Bůh řekl: „Já tě zaopatřím do každé role, kterou na tebe kladu.“

Víte, my někdy říkáme: „Bůh mi řekl, abych dělal to a to, ale já to dělat nemůžu, protože mi chybí to a to.“ To nedává smysl! To je nějaký divný Bůh, ale určitě ne Hospodin zástupů! Víte, musíte začít dělat to, k čemu vás Bůh povolává. Vydejte se tou cestou! Nemáte čas? Tak se modlete a Bůh vám ukáže, kde ho vzít. Nemáte sílu, nemáte energii? Nemáte moudrost, nemáte trpělivost? Nebojte se, Bůh k vám promluví. Tak jako promluvil k Mojžíšovi. Řekl mu: „Jdi do Egypta a vyved' Můj lid.“ A Mojžíš na to: „Ale já neumím mluvit.“ Vzpomínáte si? Dostal Árona. **Pokud vám tedy Bůh dává úkol, dá vám k němu i zaopatření.**

Ted' to trochu otočím. Bůh vám dává zaopatření, ale je to zaopatření pro daný úkol. **Víte, že už nemáte svůj vlastní život? Víte, že jsme se dobrovolně vzdali vlastního života?** Amen! Je to stejné, jako kdybyste se upsali na pět let do armády. Tam máte určité povinnosti. Když vám řeknou:

„Jedeme,“ tak jedete. Pochopitelně teď mluvím o profesionální armádě, kde musíte být neustále na příjmu, kde nesmíte být mimo dosah. Cožpak my nejsme v armádě? Musíme tedy být na příjmu! Nesmíme si dovolit vypínat své duchovní telefony. Ani na noc! Když nám někdo v noci zavolá a řekne: „Potřebuji, aby ses modlil,“ tak nemůžeme odpovědět: „No, víš, já teď zrovna spím.“ Musíme být připraveni okamžitě vyrazit, když nás zavolají. Víte, že vojáci mají také své rodiny? Ale jsou připraveni vyrazit – rodina nerodina. Tak se s armádou na začátku domluvili, takovou uzavřeli smlouvu. Teď už si nemůžou vymýšlet. Myslíte, že si můžou vybrat, kam pojedou? Ne. Na jak dlouho pojedou? Ne. Vědí to předem? Ne. Amen.

Bůh vás povolává k tomu, aby vám v noci zazvonil telefon (mluvím samozřejmě duchovně) a abyste slyšeli Jeho hlas, jak vám říká: „Teď tě posílám tam a tam...“ Když vojáka zavolají, tak on ví, že za nějakou určenou lhůtu musí být v plné polní, střízlivý, atd. někde v táboře. Pochopitelně dostane nějaký čas na přípravu. Určitě ho nepovolají, aby odjel za dvě hodiny. Ale on je vždy připraven i na takovou možnost. Nezapomínejme na to, že i my jsme podepsali stejnou smlouvu s Bohem – nepatří nám náš vlastní život. A proto musíme dělat věci pouze v souladu s touto smlouvou. Na druhou stranu, bratři, nemyslete si, že jsme nějakí chudáci otroci. Jsme daleko svobodnější než celý zbytek světa. Amen. Haleluja.

Jak je to tedy s tím vojákem? Zavolají mu a řeknou: „Do šesti hodin musíš být připravený a hlásit se v armádě.“ On si nakoupí boty, maskáče, samopal... Myslíte si, že je to takhle? Nebo byste řekli, že už to má všechno připravené? Samozřejmě, že to má připravené! Armáda mu dokonce sama všechny věci nakoupí, dá mu najíst, atd. Takže počítejte s tím, že když vás Bůh k něčemu povolá, přijdete k tomu úkolu, tak jak jste. V armádě vám řeknou, abyste se svlékli. Řeknou vám: „Tohle patří světu, a ne do armády.“ A pak obléknete něco jiného. Víte proč? Abyste byli jiní než je okolní svět. Abyste ve své mysli věděli, že jste od této chvíle „natřeni na zeleno“. Amen. Od teď bude všechno zelené; i vaše spodní prádlo bude zelené. Myslíte si, že je to kvůli maskování? Vždyť spodní prádlo není vidět! Je to proto, aby se vědělo: Tady jsi v armádě. Teď je vše podřízeno armádnímu režimu, armádnímu způsobu uvažování.

Mluvíme stále o tom, že Bůh nás zaopatřuje. Co tedy uděláte, když Jeho zaopatření bude větší, než sami potřebujete? Sníte toho víc? „Bože, Ty jsi mi řekl, abych koupil pytel brambor. Stál 140 Kč, ale Tys mi dal 500 Kč.

Co mám udělat s tím zbytkem?“ Vězte, že když se Boha budete ptát, odpoví vám. Třeba to, že za 150 Kč si máte koupit nějaké oblečení. Vy Mu poděkujete a On vám dále řekne: „A ten zbytek dej Frantovi.“ Budete vědět, co udělat s penězi, které jste dostali. Pokud vám tedy něco z té vaší mise přebyde, jednoduše to předložíte Hospodinu. Ať už se jedná o peníze, čas, moudrost... Nevynakládejte peníze za to, co nenasytí!

Bůh vás povolal k tomu, abyste Mu vydali život. Nepovolal vás proto, abyste byli zahubeni. Povolal vás k tomu, aby se vaše duše sytila tukem. Když si koupíte jídlo, musí vás nasytit. I když si koupíte přirozené jídlo, tak vás musí duchovně nasytit. Věděli jste to? Stalo se vám někdy, že jste si koupili jídlo, a v duchu jste věděli, že to nebylo ono? Mně se to stalo. Měl jsem nějaké peníze, a tak jsme šli s manželkou do restaurace. Ale když jsme se najedli, nebylo mi z toho vůbec dobře. Neměl jsem v sobě Boží radost a pokoj. V Duchu mě to nenasytilo. Věděl jsem, že jsem tam neměl chodit. Prostě to nebylo správné. Dám vám další příklad: Jdu nakupovat do obchodu a uvidím tam nějaký salám. Je sice třikrát dražší než všechny ostatní, ale já mám zrovna chuť na tenhle a koupím si ho. Jenže potom přijdu domů, rozbalím ho a říkám: „Mámo, to asi není to nejlepší, co?“ Myslíte si, že to s tím náboženstvím přeháníme, když říkáme, že nám Bůh mluví do salámů? Ne. Na druhou stranu zase někdy koupíte třeba ten samý salám, přijdete domů a radujete se před Bohem: „Bože, já věřím, že je to správné.“ Chápete to?

Vraťme se zpět do Izaiáše: „*Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasytuje?*“ Proč tedy vynakládáte peníze za to, co nenasytuje? Je třeba vědět, že Bůh nemluví jen o penězích. Mluví o penězích a o práci. Proč věnujete dny a noci, svoji energii a svoji práci věcem, které nenasytují? Nenasycují ani vás ani Boží povolání ani misi, kterou máte. „*Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht' se kochá v tuku duše vaše.*“ Víte, že vám Bůh dal čas, energii i schopnosti? Víte, že vám dal hlavu, ruce, oči? **Na příkladu armády se mi líbí jedna myšlenka: vojáci nediskutují o tom, že by mohli být uvnitř i vně. Jsou prostě uvnitř a podřizují tomu úplně všechno ve svém životě.**

Zaujalo mě, jak jsme si nedávno povídali o tom, že jsme národ Izrael. Intenzivně bojujeme proti tomu, abychom byli Čechy, protože Čechy nechceme být. Chceme být tím duchovním Izraelem. Přirozený Izrael nás zajímá asi stejně jako ostatní Čechy. Náš zájem, abychom byli jako přirozený Izrael, pominul. Já osobně nechci být jako přirozený Izrael; nechci

přemýšlet jako ten politický národ. Nicméně Bůh má stále svůj Izrael, svůj duchovní národ. Izrael je Boží lid.

Řekněte mi, čím se vyznačuje národ? Společnou vládou, společnou minulostí, společným jazykem, kulturou, předky, oblečením, zvyky, barvami... Amen. Řekněte mi, poznáte v metru cizince, aniž by promluvil? Ano? Třeba podle oblečení nebo podle čistých bot? Stejně tak i my jsme národ, jsme Izrael. Zkuste si teď všechny tyto věci přeložit do svého křesťanského života. Víte, že by nás lidé měli poznat podle jazyka, podle oblečení, podle bot? Přemýšleli jste někdy nad tím, jaké máme mít boty? Amen! Boty evangelia pokoje!

Izaiáš 55:3: „*Nakloňte ucha svého, a podte ke mně, poslechněte, a budeť živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná.*“ Haleluja! Bůh vyhlašuje léto milostivé. A dělá to proto, abychom byli svobodní. Vidím, jak moc **potřebujeme být svobodní**. Vidím, jak je příjemné, když chodíme ve svobodě. A **Bůh je připraven nás osvobodit. A co víc, Bůh je připraven osvobodit i zbytek světa. Povolává nás k tomu, abychom tomuto světu zvěstovali léto milostivé.** Povolává nás k tomu, abychom mohli jít a lidem v práci říct: „Pojďme se pomodlit, pojďme to řešit jinak, pojďme uvažovat jinak.“ „Bratře, není důvod, abys dál táhnul tuhle věc. Sestro, není důvod, abys byla touto věcí obtížena. Dostali jsme moc, autoritu, klíče, moudrost. Máme všechno zaopatření k tomu, abys mohl/mohla být vysvobozen/vysvobozena.“ Amen. K tomu nás Bůh povolává, to jsou ti dva svědkové. Bůh hledá lid, který se Mu plně vydá. Lid, který otevře své srdce ke svatosti a k tomu, aby položil svůj život. Tak jako přišel Ježíš a položil svůj život, stejně tak nás Bůh volá k tomu, abychom my položili naše životy.

„*Nakloňte ucha svého, a podte ke mně, poslechněte, a budeť živa duše vaše.*“ Bůh nabízí vaší duši život. Ne smrt, ale život. Když jsem se dnes ráno probudil, cítil jsem takový tlak, takovou opresi. Říkal jsem si: „Co se to děje?“ Najednou máte pocit, že den je škaredý a nestojí za nic. Ale já vím, že Bůh mi nabízí život. Možná sluníčko není vidět, ale přesto vím, že tam nahoře je. A tak říkám: „Hospodine, já chci život. A chci ho i rozsévat. Ať i má ústa rozsévají život.“

„Učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepelná.“ Přemýšlejte nad tím, jak je Bůh připravený vylévat svoji hojnost. Jenom čeká, až vstoupíme na místo, kde budeme schopni přijímat.

Izaiáš 55:4–5: „Aj, za svědka národům dal jsem jej, za vůdce a učitele národům. Aj, národu, k němužs se neznal, povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě se sběhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tě oslaví.“ O kom se tady mluví? Mluví se tu o Kristu, o celém Kristu. Nejen o Ježíši, ale i o nás.

Izaiáš 55:6: „Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest.“ Víte, Bůh je velmi blízko. Je připraven se nám ozvat. Je připraven naplnit svoji část. Vzývejte Ho, hleďte Ho. Bůh říká, že máme hledat Jeho království. Kde jsme Ho tedy ztratili, když Ho máme hledat? Lidstvo přišlo o Boha, o Jeho království, o Jeho spravedlnost. A Bůh říká, abychom Ho hledali na každý den a ve všem, co děláme.

Izaiáš 55:7: „Opusť bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a nechť se navrátí k Hospodinu, i slitujeť se nad ním, a k Bohu našemu, nebť jest hojný k odpuštění.“ Bratři, já věřím, že potřebujeme opustit svoji cestu nepravosti. Možná si myslíme, že jsme v pohodě. Jsme tu všichni věřící, máme shromáždění, hezky se na sebe usmíváme a částečně jsme svobodní. Ale Bůh nám říká, abychom opustili svoje nepravosti. Co to znamená? O čem to mluví?

Víte, Bůh nikdy nemluví jen tak do větru. Nemluví o „nějaké“ nepravosti. Neříká: „Každý si najděte nějakou nepravost (kdo nemá, nevádí) a opusťte ji.“ Ale Bůh říká: „Opusťte ty vaše nepravosti.“ To znamená, že vám už o nich mluvil nebo že vám na ně ukáže. Amen. A když o žádných nepravostech nevíte, tak jděte za Bohem a zeptejte se Ho. Vzpomeňte si, že máme být svatí jako On. Ne svatí, jak se nám zdá; ne svatí jako ten nejsvětější člověk na zemi. Ale „Svatí buďte, nebo já svatý jsem,“ praví Hospodin. (1.Petrova 1:16) „Budtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.“ (Matouš 5:48) Existuje tady nižší povolání? Neexistuje. **Bůh vám říká: „Budte dokonalí, jako i já jsem dokonalý.“ Dokonalí tady na zemi. Znamená to tedy, že můžete být dokonalí ve svých myslích, skutcích i činech. Tak buďte dokonalí!**

Když řeknu své ženě: „Až půjdeme ven, dobře se oblékni,“ tak vím, že má teplé oblečení. Sehnal jsem jí ho, koupil, zaopatřil jsem ji a vím, že ona

ví, kde to oblečení najde. Když vám Bůh říká: „Bud’te svatí a dokonalí, jako já jsem svatý a dokonalý,“ tak ví, že k tomu máte všechny nástroje, které jsou potřeba. Máte milost k pokání, máte Tělo Kristovo, máte Boží moc, Boží slovo... Máte Božího Ducha, autoritu, Krista, Kristovu krev... Máte vše potřebné k tomu, abyste mohli chodit a zvěstovat Kristovo evangelium – ve spravedlnosti, v čistotě, ve svatosti. Můžete se ohlédnout a říct: „Tato poslední minuta byla svatá. Nepřemýšlel jsem nad ničím nečistým ani nepravým, ale činil jsem Boží vůli; měl jsem dobře nastavené srdce.“ Určitě máte ve svém životě takové minuty, tak je rozmnožujte. Pak se můžete ohlédnout a říct: „Bože, dnešní den byl spravedlivý, dnes jsem chodil v dokonalosti.“

Víte, jak Ježíš chodil v dokonalosti? Úplně normálně – činil Boží vůli. Bylo ho vidět, jak chodí, jí, něco mu upadne, zvedne to. Rozumíte? Ježíš byl dokonalý! Myslíte si, že byl dokonalý v tom, že se nikdy nepolil? Nebo že nepotřeboval na toaletu? Nebo že nepotřeboval spát? Nebo že nemusel jíst? Opravdu si to myslíte? Tohle není ta dokonalost, jakou máme mít! Dokonalost není v tom, že se nepřeknu. **Dokonalost je v mém smýšlení a v lásce. V tom, že jsem vždy připraven položit svůj vlastní život. A že nikdy nejsem středem vesmíru, ale středem mého života je Hospodin a věci, které mi On přikáže. Amen.**

Izaiáš 55:10–11: *„Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucímu, tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátil se ke mně prázdno, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.“*

Znovu jsme u Božího zaopatření, u Jeho „náradí“. Víte, falešné náboženství před vás klade jakýsi morální kodex a očekává, že ho naplníte. Říká, že takoví byste měli být. Mluvíme zde o jakémkoli náboženství nebo čemkoli jiném ve světě. Jenže oni vám nepodají pomocnou ruku, a když, tak zvenku. Ale když přichází Bůh a promluví k vám slovo, je v něm všechno, co potřebujete. Když vám tedy Bůh řekne: „Vyrost’“, tak vyrostete. V Jeho slově je dostatek veškeré energie, moudrosti, poznání... O tom už jsme mluvili. Je to až neuvěřitelné! Bratři by řekli „komprese nejvyššího stupně“. Představte si maličké semínko. V tom maličkém semínku je nakomprimováno všechno. Někdo si možná řekne: „Dnes umíme také docela slušně komprimovat. Co například čipy?“ No dobře. Zkuste tedy do čipové paměti vložit informace o tom, jaký má být nějaký strom – jak má růst, jak

má vypadat za půl roku, za rok, jak má reagovat na okolní podmínky, jak má vonět, jak má být tvrdý, jakou má mít kůru, na co má a nemá být citlivý, jaké má plodit ovoce, jak má být jeho ovoce žíhané, jakou má mít chuť, jaká jádérka atd. Zkuste všechny ty informace do nějakého čipu natlačit. Možná si řeknete, že tohle by snad ještě šlo. Zkuste ale tu vaši paměť vzít a někam ji položit, aby udělala, co je v ní naprogramované. Zasad'te disketu do země, ať z ní vyroste počítač! Rozumíte? Bůh už ke svému semínku nepřidává nic jiného.

Představte si, jak lehce by se pašovaly tajné informace. Vzali byste si jedno takové malé semínko, někam byste si ho schovali a projeli hranicemi. Předali byste ho FBI a ti by se vás ptali: „Prosím tě, co to je?“ A vy byste opověděli: „Tam je všechno. Nemusíte se o to starat, nemusíte to dekodovat, nemusíte s tím nic dělat, jenom to hod'te do země.“ Hodí to tedy do země a to semínko má v sobě informaci a dostatek života, schopnost, odolnost... Chápete? Jednoduše se stane, co se od něj očekává – vyroste strom, plodí ovoce a ještě se rozmnožuje a tvoří další semínka. Není snad to, co Bůh stvořil, opravdu neuvěřitelné?

Princip, který Bůh vložil do přirozených semínek, je stejný princip, který použil při kázání svého Slova k nám. Je v něm všechno, co je třeba, aby z něj vyrostlo, to co má. Víte o tom, že Bůh řekl, že je do nás zasazeno símě Kristovo? To símě má v sobě informaci, jak má vypadat konečný produkt, jak má růst, co má plodit, jak má být odolný, jak má vonět, jak má chutnat, kdy má vzejít. Má v sobě kalendář a má v sobě schopnost „stát se“. Není to neuvěřitelné? A my nemusíme dělat nic jiného, než se o to símě starat. Nepotřebujeme k tomu poznání. Rozumíte? Zahradník nemusí vůbec vědět, jak má být jablko barevné nebo jak má vonět. Nemusí vymýšlet žádnou vůni, namíchat ji a přidat ji k tomu. Nemusí přidávat vůbec nic, ani barvu ani tvar ani počet. Co tedy zahradník dělá? Připravuje půdu, zalévá, ořezává, stará se o semínko. Ale nemusí už do něj vkládat žádnou informaci.

Už jste někdy viděli zahradníka, jak stojí nad stromkem a tahá za něj, aby rostl? Nebo jste ho někdy viděli, jak z jeho kmenu vytahuje větve? Nebo jak tahá z větví lístečky? Ne! Už jste někdy viděli zahradníka, že by otáčel lístečky za sluníčkem? Řekl bych, že všichni farmáři určitě nemají nic jiného na práci, než celý den běhat okolo slunečnic a otáčet je za sluncem. Asi to jen těžko stíhají, protože když slunce zapadne, slunečnice se musejí všechny znovu otočit k východu! Věděli jste, že když zapadá slunce, všechny se otočí

zpátky k východu? To je zvláštní, že? Slunečnice už se nemůže dočkat druhého dne, a tak se otočí na východ. Mluvíme stále o tom, co všechno Bůh vložil do jednoho malého semínka, do svého Slova, do Krista. Bůh sám pak dává déšť a vše potřebné k tomu, aby se Jeho slovo nenavrátilo prázdné, ale přineslo to, k čemu bylo posláno.

Hospodin nás dnes povolává k tomu, abychom se zbavili svých pout, abychom opustili svoje cesty. Ale On není takový, že by řekl: „Opusťte své cesty a pak přijďte ke mně.“ Ne! Říká: „Podávám ti pomocnou ruku, opusť své cesty a pojd' na moje cesty. Já jsem za tebe položil svůj život, a abys mohl opustit své cesty, dal jsem ti všechno včetně svého vlastního Syna, svého vlastního života. Dal jsem ti všechno k tomu, abys mohl žít a naplnit svoji roli otce, muže, bratra, evangelisty, učitele, dělníka, misionáře, pomocníka...“ Bůh nám k tomu dal všechno. Bůh nás povolal ke svobodě.

Izaiáš 55:12–56:1: „A protož s veselím vyjdete, a v pokoji sprovedeni budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti vám prozpěvovati budou, a všecko dříví polní rukama plésati bude. Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno. Toto praví Hospodin: Ostríhejte soudu, a čiňte spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevena bude.“

Bůh nás povolává k tomu, abychom činili pokání ze svých skutků, abychom se navrátili k Němu a činili Jeho vůli; abychom byli svobodní. Bratři, já mám v srdci velikou touhu, touhu po tom, abychom byli svobodní, touhu po tom, abychom se osvobodili. A **osvobodit se můžeme tím, že se vydáme Hospodinu do rukou.** Jsou věci, které nás sužují, které nás trápí, které jsme zdědili. Jsou věci, které do nás byly vloženy, které jsme potkali a nabrali jsme je. A ty věci se nám pletou pod nohama. Bůh říká, že je připraven nás osvobodit, aby mezi námi mohl chodit a plynout, aby mohl mluvit své slovo a abychom ho byli schopni přijmout bez jakéhokoli zkreslení. A aby to slovo udělalo, k čemu ho Bůh poslal.

Hospodin touží po tom, aby nás mohl poslat tam ven, kde budeme moci vydat svědectví. Touží, abychom mohli říct spolu s Kristem: „Hledáš Boha? Podívej se na mě, a uzříš Ho.“ Věříte tomu? To je Boží záměr! Možná by to někde chápali jako rouhání. Já však věřím, že mi rozumíte. Neříkám tady, že jsem Hospodin, ale říkám, že nás Bůh povolal k tomu, abychom mohli říct: „Podívej se na mě a uzříš Hospodina. Pojd' se mnou

a podívej se na můj život.“ Když za Ježíšem přišli Janovi učedníci, ptali se Ho: „Jsi to ty?“ Co jim Ježíš odpověděl? „Pojďte se mnou. Dívejte se. Prožijte se mnou jeden den.“ Rozumíte mi? Až se vám budou smát a říkat: „Ty věříš v Boha? A proč?“ Odpovězte jim: „Pojď se mnou. Prožij se mnou víkend. A uvidíš, že Bůh je, že Bůh jedná, že Bůh mluví.“ **Bůh je neustále připraven se nám dokazovat, tak Ho nechme jednat ve svých životech.**

Určitě víte o tom, jak nedávno čečenští teroristé obsadili v Moskvě divadlo a zajali asi osm set rukojmí. Velice se mě to dotklo. Leželo mi to na srdci víc než cokoli jiného. Vůbec jsem si nedovedl představit, jak by bylo možné takovou situaci vyřešit. Lidé, kteří to celé měli na svědomí, nejsou obyčejní teroristé. Jejich záměrem je totiž zemřít. A s takovými se nedá vyjednávat. Oni byli skutečně připraveni zemřít. Umístili bomby na nosné sloupy divadla, do uliček, měli je připevněné na těle... Představte si, jak to jen mohlo dopadnout? Celý pátek jsem se usilovně modlil; tolik mě to trápilo. Nebyl jsem schopen dělat téměř nic jiného. Říkal jsem: „Bože, dokaž mi, že můžeš udělat zázrak, že z toho ty lidi můžeš dostat.“ A v sobotu ráno už bylo po všem. Víím, že tam nějakí lidé zemřeli, a to je určitě zlé, ale Bůh se mi v tom dokázal. Nevěřil bych, že se to dá takhle vyřešit. Jestli se z těch osmi set rukojmí dostalo ven sedm set, tak buď za to chvála Bohu.

Mám naději, že můj Bůh je schopen pro nás takové věci učinit. Mám naději, že **Bůh je připraven nás ochránit**. Mám naději, že když budu někdy v podobné situaci jako ti v divadle, tak se obrátím na Hospodina a On učiní zázrak. Vždyť znovu dokázal, že je schopen.

Pamatujete si, jak jsem vám říkal: „Netlačte proti Boží vůli?“ Musím to říct znovu: „Netlačte proti Boží vůli!“ Když vám ujede vlak, řekněte: „Haleluja! Jestli jsem byl blázen, odpusť mi, Bože.“ Ale nesnažte se ten vlak za každou cenu chytit. Možná jím nemáte jet. Když vám na letišti řeknou, že z nějakého důvodu nemůžete odletět, nevzpouzejte se. Řekněte jen: „Amen.“ Dejte Bohu pravomoc měnit směr vašich kroků.

Vidím, že Bůh se mi v poslední době dokazuje v tom, že je připraven slyšet naše volání, je připraven odpovědět a je Bohem, který zcela jistě vysvobodí. On nás zcela jistě přikryje a zaštití. Nemusím se bát. Pokud budu činit Boží vůli, pokud se nebudu vzpírat, nemusím se bát, protože Bůh mě ochrání. Je schopen mě vytáhnout z divadla, je schopen mi zabránit, abych byl tam, kde být nemám. Amen.

Chci vás, bratři, povzbudit k tomu, abyste opustili cesty nepravosti. Ty cesty svých nepravostí. Určitě víte, kde vás tlačí pata. Pokud nevíte, manželství je velice dobré místo k tomu, abyste to zjistili. A pokud nejste v manželství, ve shromáždění to jde taky. **Čiňte Boží vůli. Modlete se a čiňte pokání.** A Bůh vám v tom všem požehnej!